

273/439 - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ وَلِيدَةً كَانَتْ سَوْدَاءَ لِحَيٍّ مِنَ الْعَرَبِ، فَأَعْتَفُوهَا فَكَانَتْ مَعَهُمْ، قَالَتْ: فَخَرَجَتْ صَبَيْةُ لَهُمْ عَلَيْهَا وِشَاحٌ أَحْمَرٌ مِنْ سُيُورٍ، قَالَتْ: فَوَضَعْنَاهُ، أَوْ وَقَعَ مِنْهَا، فَمَرَّتْ بِهِ حُدَيَّاً وَهُوَ مُلْقَى، فَحَسِبَتْهُ حَمَّا فَحَطَفَتْهُ، قَالَتْ: فَالْتَّمَسُوهُ فَلَمْ يَجِدُوهُ، قَالَتْ: فَأَكْهَمُونِي بِهِ، قَالَتْ: فَطَفِقُوا يُفَتِّشُونَ، حَتَّى فَتَشُوا قَبْلَهَا، قَالَتْ: وَاللَّهِ إِنِّي لَقَائِمَةٌ مَعَهُمْ، إِذْ مَرَّتِ الْحُدَيَّا فَأَلْقَتُهُ، قَالَتْ: فَوَقَعَ بَيْنَهُمْ، قَالَتْ: فَقُلْتُ: هَذَا الَّذِي أَكْهَمْتُمُونِي بِهِ، رَعَمْتُمْ وَأَنَا مِنْهُ بَرِيئَةٌ، وَهُوَ ذَا هُوَ، قَالَتْ: فَجَاءَتْ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَسْلَمَتْ، قَالَتْ عَائِشَةُ: فَكَانَ لَهَا خِبَاءٌ فِي الْمَسْجِدِ أَوْ حِفْشٌ، قَالَتْ: فَكَانَتْ تَأْتِينِي فَتَحَدَّثُ عِنْدِي، قَالَتْ: فَلَا تَجْلِسْنِي عِنْدِي بَجِيلِسًا إِلَّا قَالَتْ:

وَيَوْمَ الْوِشَاحِ مِنْ أَعَاجِيبِ رَبِّنَا أَلَا إِنَّهُ مِنْ بَلْدَةِ الْكُفَّارِ أَجْنَابِي

قَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: فَقُلْتُ لَهَا: مَا شَأْنُكِ، لَا تَفْعَدِينَ مَعِي مَقْعَدًا إِلَّا قُلْتِ هَذَا؟ قَالَتْ: فَحَدَّثْتُنِي بِهَذَا الْحَدِيثِ.

273.439. Оиша розияллоху анҳодан ривоят қилинади:

«Араб қабилаларидан бирида қора танли бир чўри бор эди, уни озод қилишди. Лекин у ўша қавм билан қолди. У бундай деди: «Уларнинг бир қизи бўлиб, унинг жавоҳир қадалган қизил чарм белбоғи бор эди. Уни ечиб ёки тушириб қўйди. Бирдан бир калхат учиб ўтиб қолди ва ётган (белбоғни) гўшт деб ўйлаб олиб қочди. Уни қидириб топа олмай, мендан гумон қилишди».

(Оиша) айтади: «Уни тинтий бошлишди, ҳатто олдини ҳам текширишди».

(Чўри бундай дейди:) «Аллоҳга қасамки, улар билан турганимда, бирдан бир калхат учиб келиб, белбоғни ташлаб кетди. У уларнинг олдига тушди. Мен уларга: «Мана ўша сизлар гумонсираб, менга тухмат қилган нарсангиз. Ҳолбуки, бунга алоқам йўқ эди. Мана ўша нарса», дедим».

Чўри Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб, мусулмон бўлди. Оиша розияллоҳу анҳо айтади: «Масжидда унинг чодири ёки пастак уйчаси бор эди. Ҳузуримга келиб, сухбатлашиб турар эди. Ҳар гал олдимда ўтирганида шундай дер эди:

«Белбоғ воқеаси куни Роббимизнинг ажойиботларидан,

У Зот мени кутқарди куфр оламидан».

Мен унга: «Сенга нима бўлганки, қачон мен билан ўтирсанг, доим шунаقا дейсан?» деган эдим, у шу воқеани айтиб берди».

Манба: hadis.islom.uz

